

*Pazărea
Phoenix
și covorul
fermeccat*

E. Nesbit

Traducere din limba engleză și note de Diana Geacă

Editura Paralela 45

Director de producție editorială: Ionuț Burcioiu

Redactare: Maria-Magdalena Trandafir

Corectură: Maria Cramarenco

Tehnoredactare și DTP copertă: Liviu Stoica

Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NESBIT, E.

Pasărea Phoenix și covorul fermecat / E. Nesbit ; trad. din lb. engleză și
note de Diana Geacăr. – Pitești : Paralela 45, 2026

ISBN 978-973-47-4385-8

I. Geacăr, Diana (trad. ; note)

821.111

The Phoenix and the Carpet

E. Nesbit

Cover design copyright © 2019 Read Books Ltd.

All rights reserved.

Copyright © Editura Paralela 45, 2026

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

CUPRINS

1. Oul	9
2. Turnul fără acoperiș	32
3. Bucătăreasa-regină	56
4. Bazarul	83
5. Templul	107
6. Cum să faci bine	132
7. Miorlăieli din Persia	152
8. Pisicile, vaca și hoțul	173
9. Soția hoțului	192
10. Gaura din cover	212
11. Începutul sfârșitului	232
12. Sfârșitul sfârșitului	251

OUL

Totul a început în apropierea zilei de cinci noiembrie, când, în niște piepturi – presupun că, de fapt, mai mult în al lui Robert –, s-a înfiripat o îndoială despre calitatea artificiiilor pregătite pentru sărbătoarea Guy Fawkes¹.

— Au fost tare ieftine, a comentat unul dintre ei (iar eu cred că a fost Robert). Dacă nu se aprind noaptea? O să aibă de ce să râdă copiii Prosser atunci.

— Cele pe care le-am luat *eu* sunt bune, a întărit Jane. Știu că sunt, pentru că omul de la magazin a spus că valorează mult mai mult, că ar putea să *dribleze* prețul.

— Sunt sigură că acum ai cam „driblat“ la gramatică, a spus Anthea.

— Nu prea cred, a intervenit Cyril. Un cuvânt greșit nu poate „dribla“ gramatica de unul singur, așa că nu trebuie să te dai tu așa deșteaptă.

---

¹ Noaptea Guy Fawkes (cunoscută și ca Noaptea Focurilor de Tabără sau Noaptea Artificiilor) este o sărbătoare britanică prin care se celebrează eșecul complotului de a arunca în aer Camera Lorzilor din Parlament, la care a participat și Guy Fawkes (1570–1606).

Anthea scotocea prin cotloanele minții un răspuns foarte nesuferit, când și-a amintit ce zi ploioasă fusese și că băieții erau dezamăgiți deoarece nu avuseseră parte de excursia la Londra și înapoi cu tramvaiul – mama le-o promisese drept recompensă pentru că nu uitaseră nici măcar o dată, în șase zile, să-și șteargă ghetele pe covoraș la întoarcerea de la școală.

Așa că Anthea a spus doar:

— Nu te mai da tu așa deștept, Veveriță! Artificiile arată chiar bine, iar tu o să primești cei opt *pence*, cât ai fi dat pe călătoria cu tramvaiul, așa că vei avea mai mulți bani de cheltuială. Poți să-ți iei o roată de foc¹ foarte drăguță cu opt *pence*.

— Cred și eu, a spus Cyril rece. Dar nu sunt banii tăi, oricum.

— Atenție, a sărit Robert, să fim serioși în legătură cu artificiile. Nu vrem să ne facem de rușine în fața copiilor de-alături. Au impresia că, dacă poartă haine roșii de catifea duminica, nimeni nu-i mai bun decât ei.

— N-aș purta catifea în niciun caz... poate doar neagră, ca să fiu decapitată în ea, ca Maria, regina Scoției, a spus Anthea cu dispreț.

Robert s-a menținut pe poziție. O mare calitate a lui era îndârjirea cu care se menținea pe poziție.

— Eu cred c-ar trebui să le testăm, a propus el.

---

¹ *Catherine wheel*, în original, un foc de artificii în formă de roată.

— Nătăfleş mic ce eşti, a spus Cyril, artificiile sunt ca timbrele. Poţi să le foloseşti o singură dată.

— Dar ce crezi că vrea să spună reclama cu „seminţe testate de Carter”¹?

S-a lăsat o linişte deplină. Apoi Cyril s-a atins pe frunte cu un deget, a clătinat din cap şi a spus:

— Ceva e greşit aici, a decretat el. Mereu mi-a fost frică pentru sărmanul Robert. Cu toată deşteptăciunea asta a lui, ştiţi, şi faptul că e primul la algebră adesea... Era merit să...

— Termină, a strigat Robert furios. Nu pricepi? Nu poţi să testezi seminţe dacă le foloseşti pe toate. Iei doar câteva de ici şi de colo, iar dacă astea cresc, atunci poţi să fii sigur că şi celelalte vor fi... cum îi zice? Mi-a spus tata... „de soi bun”. Nu credeţi c-ar trebui să testăm artificiile? Ne închidem ochii, fiecare scoate câte una, apoi le încercăm.

— Dar plouă cu găleata, a spus Jane.

— Ai descoperit America! a replicat Robert.

Nimeni nu era într-o dispoziţie bună.

— Nu trebuie să ieşim afară pentru asta. Putem să dăm masa laoparte şi le aprindem pe tava pentru ceai, cu care ne jucăm de obicei de-a toboganul. Nu ştiu ce credeţi voi, dar eu zic că e vremea să facem ceva, iar chestia asta ar fi chiar utilă. Astfel, n-am mai spera că artificiile îi vor scoate din minţi pe copiii Prosser, ci vom şti sigur.

---

¹ James Carter (1797–1835) negustor devenit faimos prin faptul că vindea doar seminţele de plante şi flori care treceau de controlul calităţii.

— Am *avea* ceva de făcut, a acceptat Cyril, încuviințând apatic.

Așa că masa a fost dată laoparte. Gaura din covor, care se afluase înspre fereastră până când să fie mutat altfel covorul, se vedea îngrozitor. Dar Anthea s-a furișat în vârful picioarelor, a luat tava când bucătăreasa nu era atentă, a adus-o și a așezat-o peste gaură.

Apoi toate artificiile au fost puse pe masă, cei patru copii și-au închis ochii foarte strâns, au întins mâna și au apucat câte ceva din grămadă. Robert a luat o pocnitoare, Cyril și Anthea, niște candeloromane¹, dar lăbuța lacomă a lui Jane s-a închis peste bijuteria colecției, Hopa-Mitică, care costase doi șilingi, și cel puțin un membru al grupului – n-o să spun care, pentru că i-a părut rău apoi – a afirmat că Jane făcuse asta intenționat. Nimeni nu a fost încântat. Cel mai rău era că acești patru copii, cărora nu le plăcea nimic ce aducea a înșelăciune, aveau o regulă de la care nu se abăteau, ca mezii și perșii, aceea că trebuie să accepți rezultatele aruncării cu banul, pe ale tragerii la sorți sau orice altă hotărâre a destinului, oricât de mult ți-ar displacea întorsătura pe care ar lua-o lucrurile.

— N-am vrut, a spus Jane, aproape plângând. Nu-mi pasă, o să aleg alta...

— Știi prea bine că nu poți, a oprit-o Cyril cu amărăciune. E stabilit. E ca la *meji* și la *perși*, cred. Ai comis-o, acum trebuie să mergi până la capăt.

---

¹ Niște artificii care pot lansa una sau mai multe explozii luminoase.

Și noi la fel, ghinionul nostru. În fine. *Tu* o să-ți primești banii de buzunar înainte de cinci noiembrie. Oricum, o să-l aprindem pe Hopa-Mitică *ultimul* și o să ne bucurăm de el cât de mult putem.

Astfel au început cu pocnitoarea și cu candelile romane, care s-au dovedit cât se poate de bune pentru cât costaseră. Dar când a venit rândul lui, Hopa-Mitică stătea pur și simplu pe tavă și râdea de ei, după cum a spus Cyril. Au încercat să-l aprindă cu hârtie, apoi cu bețe de chibrit. Au folosit chiar și chibriturile speciale ale tatălui, cele din buzunarul paltonului agățat în hol, al doilea cel mai bun al lui. Apoi Anthea a dat fuga la debaraua de sub scară, unde erau ținute măturile, fârașele, aprinzătoarele cu rășină – care miroseau atât de frumos, ca pădurile în care cresc conifere –, ziarele vechi, ceara de albine, terebentina, cârpele țepene și oribile, care erau folosite la curățarea alămurilor și a mobilei, și parafina pentru lămpi. S-a întors cu un mic vas, care costase cândva șapte *pence* și o jumătate de *penny* și fusese plin cu jeleu de coacăze roșii; dar înăuntru nu mai era nimic de mult timp, așa că acum Anthea a umplut borcanul cu parafină, pe care a aruncat-o înspre tavă chiar în clipa în care Cyril încerca să-l aprindă pe Hopa-Mitică, folosind al douăzeci și treilea băț de chibrit. Tot fără succes și acum, însă parafina a reacționat cu totul diferit și, într-o clipită, o vâlvătaie fierbinte s-a înălțat, i-a ars genele lui Cyril și a pârlit toate cele patru fețe, înainte ca ele să aibă timp să se retragă. Toți au sărit brusc înapoi, cât

de departe au putut, adică la perete, iar stâlpul de foc s-a ridicat de la podea către tavan.

— Vai de capul meu, a șoptit Cyril emoționat. Ai făcut-o lată acum, Anthea.

Flacăra se întindea sub tavan, ca trandafirul de foc din povestea interesantă a domnului Rider Haggard¹, despre Allan Quatermain. Robert și Cyril au înțeles că nu era timp de pierdut. Au ridicat marginile covorului și le-au pus peste tavă. Asta a curmat coloana de foc, care a dispărut, lăsând în urmă doar fum și un miros îngrozitor, ca de lămpi care arseseră cu flacăra prea mică.

Toate mâinile au sărit în ajutor, căci din focul stârnit de parafină mai rămăsese doar o grămadă de covor bătătorit, când, dintr-odată, un pocnet puternic de sub picioare i-a făcut pe pompierii amatori să sară în spate. Un alt pocnet, iar covorul a început să se miște de parcă o pisică fusese înfășurată în el. Hopa-Mitică, în sfârșit, acceptase să se aprindă și se descărca acum sălbatic.

Robert, cu aerul cuiva care face singurul lucru posibil, a dat fuga la fereastră și a deschis-o. Anthea a țipat, Jane a izbucnit în lacrimi, iar Cyril a întors masa invers, deasupra mormanului de covor. Dar arti-ficiile au continuat, bubuind, explodând și împrôșcând scânteii chiar și de sub masă.

---

¹ Sir Henry Rider Haggard (1856–1925) a fost un scriitor englez de romane de aventuri.

În clipa următoare, mama a dat buzna înăuntru, atrasă de urletele Antheei, iar în câteva clipe, artificiile au încetat și s-a lăsat o tăcere mormântală. Copiii înțepeniră cu privirea la fețele lor negre, iar cu coada ochiului, la fața albă a mamei.

Faptul că fusese distrus covorul din camera copiilor nu a stârnit prea mare surpriză, așa că nimeni nu a fost prea uimit că sfârșitul subit al aventurii a fost direct în pat. Se spune că toate drumurile duc la Roma. Poate că e adevărat, dar, în orice caz, în copilărie sunt destul de sigură că cele mai multe drumuri duc spre dormitor și se opresc acolo – sau *tu* te oprești.

Celelalte artificii au fost confiscate, iar mama nu a părut deloc încântată când tata le-a aprins în grădina din spate, justificându-se: „Păi cum vrei să scăpăm de ele, draga mea?”

Vezi tu, tata uitase că cei patru copii fuseseră pedepsiți și mai ales că ferestrele dormitorului lor dădeau în grădina din spate. Așa că toți au văzut artificiile cât se poate de bine și au admirat talentul cu care tata le-a mânuit.

În ziua următoare, totul fusese uitat și iertat. Doar camera copiilor a trebuit să fie curățată zdravăn (ca la curățenia de primăvară), iar tavanul, vărut.

Apoi mama a plecat în oraș. Și, chiar la ora ceaiului, în ziua următoare, un om a venit cu un covor făcut sul, tata l-a plătit, iar mama a spus:

— Să știți că dacă nu e într-o stare bună covorul, mă aștept să-l schimbați.

Iar omul i-a răspuns:

— Nu are niciun fir scos, doamnă. E un chilipir cum n-am mai văzut și mi-e tare necaz că vi l-am dat la așa preț. Da' nu putem să refuzăm doamnele, nu-i așa, domnu'?

I-a făcut tatei cu ochiul și a plecat.

Apoi covorul a fost dus în camera copiilor. Și chiar nu era nicio gaură pe nicăieri.

Când a fost complet întins, ceva tare și zgomotos a sărit din el și s-a rostogolit pe podea. Copiii au fugit după obiect, dar Cyril a fost cel care l-a apucat. L-a dus spre lumină. Avea formă de ou, era galben, lucios, pe jumătate transparent și avea un fel de lumină ciudată în el, care se schimba în funcție de unghiul în care îl țineai. Parcă era un ou cu un gălbenuș de foc palid, care de-abia se zărea prin coaja de piatră.

— Pot să-l păstrez, nu-i așa, mamă? a întrebat Cyril.

Dar bineînțeles că mama a spus „nu“. Trebuiau să-l returneze omului care le adusese covorul, pentru că ea atâta plătise, nu și un ou de piatră cu gălbenuș de foc în el.

Așa că i-a dus acolo unde era magazinul, și anume pe strada Kentish Town, nu prea departe de hotelul numit *Bull and Gate*. Era un magazin mic și înghesuit, iar omul aranja mobilă afară, pe trotuar, cu șiretanie, astfel încât părțile stricate să treacă neobservate. Și, imediat ce a văzut copiii, i-a recunoscut, așa că a început să vorbească pe dată, fără să apuce ei să deschidă gura.

— Nu se face! a strigat tare. Nu iau 'napoi covoru', nu faceți greșeala asta cumva! Am avut o înțelegere, și covoru' e perfect, oricum.

— Nu vrem să-l luați înapoi, l-a liniștit Cyril. Dar am găsit ceva în el.

— Probabil că a intrat la voi în casă, a spus bărbatul cu indignare promptă, pentru că în nimic din ce vând eu nu sunt chestii străine. Totu' e curat ca lacrima.

— N-am spus că nu e *curat*, a încercat Cyril, dar...

— A, dacă e vorba de *molii*, scăpați ușor de ele cu borax. Da' cred c-o fi fost una rătăcită. Vă zic că covoru' e cât se poate de bun. N-avea nicio molie când l-am lăsat eu din mâini, nici măcar un oușor...

— Păi chiar asta e, l-a întrerupt Jane. Chiar *a fost* un ou.

Bărbatul s-a repezit la copii și a bătut din picioare.

— Valea, a strigat el, sau chem poliția! Frumos le mai șade clienților să vină aci să mă taxeze pentru c-au găsit chestii în bunurile pe care le vând. Hai, plecați, că, dacă nu, vă altoiesc! Hei, domnu' polițist!

Copiii au zbughit-o, convinși, la fel ca tata, că nu mai puteau să facă nimic. Mama era de altă părere.

Dar tata le-a spus că pot păstra oul.

— Omul sigur nu știa că oul era acolo când a adus covorul, a zis el, așa cum nici mama voastră nu știa, deci avem tot dreptul să-l păstrăm, așa cum a avut și el.

Prin urmare, oul a fost pus pe șemineu, de unde chiar lumina camera întunecoasă a copiilor, care era astfel pentru că se afla la subsol, iar ferestrele ei

dădeau într-o zonă pietroasă, spre niște stânci artificiale, făcute din bulgări de zgură. Nimic nu creștea în acea grădină, în afară de niște buruieni și melci.

Camera fusese descrisă în catalogul agentului imobiliar drept o „convenabilă cameră de luat micul-dejun, aflată la subsol“, iar în timpul zilei era chiar întunecoasă. Asta nu prea conta seara, când erau aprinse lămpile, dar, atunci, gândacii deveneau tare sociabili și ieșeau de sub dulapurile joase, așezate de-o parte și de alta a șemineului, unde se aflau casele lor, încercând să se împrietenească cu copiii. Cel puțin asta cred eu că voiau ei, dar copiii nu au acceptat niciodată.

Pe cinci noiembrie, tata și mama s-au dus la teatru, iar cei mici nu erau încântați deloc: copiii Prosser, de alături, aveau artificii, iar ei, nu.

Nici măcar nu li se dăduse voie să facă un foc de tabără în grădină.

— Nu, mulțumesc, nu vă mai jucați cu focul, a răspuns tata atunci când l-au întrebat.

După ce-a fost dus la culcare bebelușul, copiii s-au așezat în jurul focului din camera lor.

— Nu mai pot de plictiseală, a spus Robert.

— Hai să vorbim despre samiadă, a propus Anthea, care de obicei încerca să îndrepte conversația spre un subiect mai vesel.

— Ce rost are să *vorbim*? a comentat Cyril. Eu îmi doresc să se întâmple ceva. E cât se poate de sufocant ca un băiat să nu fie lăsat să iasă seara. Pur și simplu nu mai ai ce să faci după ce termini cu toate lecțiile.

Jane și-a terminat ultima temă și a închis cartea cu zgomot.

— Avem plăcerea amintirilor, a spus ea. Gândește-te doar la vacanța trecută.

Ultima vacanță, într-adevăr, le oferise un subiect de discuție – pentru că și-o petrecuseră la țară, în Casa cea Albă, între balastieră și cariera de calcar, și se întâmplaseră multe lucruri acolo. Copiii găsiseră o samiadă, o zână a nisipului, care le oferise tot ce-și doriseră, dar chiar tot, fără să-și bată capul dacă era vorba despre ceva care le făcea bine sau nu. Și dacă vrei să afli ce fel de lucruri și-au dorit și ce sfârșit au avut dorințele lor, găsești totul într-o carte numită *Cinci copii și-o creatură* (iar creatura e chiar samiada). Dacă nu ai citit-o, poate ar trebui să îți spun că al cincilea copil era frățiorul bebeluș, numit și Mielul pentru că primul lucru pe care l-a spus a fost „Meee!“, și că ceilalți copii nu erau nici deosebit de frumoși, nici foarte deștepți, nici extraordinar de buni. Dar, luați pe de-a-ntregul, nu erau deloc de lepădat. De fapt, erau cam ca tine.

— Nu vreau să mă gândesc la plăcerea amintirilor, a spus Cyril. Eu vreau să se mai întâmple chestii.

— Suntem mai norocoși decât oricine altcineva, a zis Jane. Nimeni altcineva n-a mai găsit o samiadă. Ar trebui să fim recunoscători.

— Și de ce n-am fi în continuare astfel? a întrebat Cyril. Norocoși, vreau să spun, nu recunoscători. De ce-a trebuit să se termine totul?